

на началника на емигрантитѣ, графа Прованскій, братѣтъ на краля (който отъ послѣ самъ стана краля подѣ името на Людовикъ XVIII), да се върне въ Франция не по късно отъ два мѣсеца подѣ, страхъ да изгуби правата си за регенство. Людовикъ XVI утвърди това постановление и написа официално на братята си, като ги убѣждаваше да се върнатъ. Братята му отговориха, че тѣ го считатъ напълно плѣнникъ и че тѣ нѣма да послушатъ поканата му. Колкото се отнася до исканieto на Събранието, на него отговориха тѣ съ едно оскърбително послание. Наистина, че Людовикъ XVI бѣше пратилъ да имъ кажатъ да не би тѣ да се измаматъ и „да не вѣрватъ, че той прѣдпочиталъ игото на чужди нехранимайковци отъ помощта на близки роднини и на вѣрни слуги.“

За да бжде по пълна картината нека поменемъ още, че тие вѣрни слуги, които получаваха тайни парични помощи отъ кралския ковчегъ и които правяха заеми отъ името на френския краля, не щадяха неговата кралска особа; слабоститѣ му бѣха прѣдмѣтъ на тѣхнитѣ най оскърбителни сарказми и тѣ крояха да отнематъ властта отъ рѣцѣтъ му и да я вржятъ на кралицата.

Въ станѣтъ на емигрантитѣ впрочемъ царуваха распри: най напредъ забѣгналитѣ се обръщаха отвисоко съ новодишлитѣ и прѣзираха тие що бѣха земали какво годѣ участие въ конституционнитѣ реформи. Освенъ политическитѣ распри висшето дворянство изобщо не живѣеше добрѣ съ низшето, както и гражданскитѣ чиновници съ военнитѣ. Тѣ бѣха съгласни само върху едно: еднакво мразяха новата Франция. „Това бѣ странствующия версалски палатъ“, пишаше за тѣхъ Дюмурие. Въ списъкѣтъ на дворянетѣ тѣ бѣха изброени до 150 хиляди души, но дѣйствителния имъ брой надали надминаваше 80 хиляди, отъ които 35,000 бѣха черковници.